

Thøger Larsen
Jorden

Der snurrer en Klode saa tæt og saa tyk
med tunge urolige Have paa Ryg,
med ildstrammet Muld imod Tyngde og Tryk.

Beboet af Væsner med Tand og med Torn,
med Næb og med Kløer, med Negle og Horn,
med Lyster paa Lur under Løv, under Korn.

Beboet, saa Knoldene kryber om Land,
beboet i Luft og i Havenes Vand,
beboet, saa det stænker med Fisk over Strand.

Jeg synger dig, Jorden, en Lovsang paany,
jeg galer beruset af Grøde og Gry,
jeg kukker i Lunden og smægter mod Sky.

Jeg elsker dig, Jorden, dybt ind i din Muld
og højt op i Skyernes fugtige Uld –
min Sjæl af Lyksaligheds Kvidder er fuld.

Min Latter har Løvspring, naar kælent din Regn
af Skødet dig kildrer hvert Foraarets Tegn.
Jeg finder mig midt i hver spirende Egn.

Nu grønnes de Græsser, som Tunger til Kiv,
hvert Blad som en hviskende tveægget Kniv.
Mildt æder dem Koen med Kalven i Liv.

Mig føder du ogsaa, velsignede Jord,
jeg æder af Fylden, som lever og gror,
kun mættet jeg finder de kærlige Ord.

I Tøndevise aad jeg dit muldmætte Korn,
ja frodige Okser, som leved tilforn,
fortæred jeg lige til Knokler og Horn.

Og medens jeg synger om Skove og Skyer,
om Kvæget, der græsser, om Livet, der gryer,
min Kone staar hjemme og myrder et Dyr.

Se, Solkuglen ruller nu Morgenen ind,
det lyser af Ruder, af Øjne og Sind,
om Skyggen end mørkner vor ene Kind.

Det plasker med Solvand mod saftige Bred,
de evige kilder er kommen paa Gled,
med Trivsel, med Mælk og med Moderlighed.

Ja, Dyrene kredser i ensomme Par,
og Blomsterne blotter Hengivelsens Ar,

og Drifterne syder i Cellernes Kar.

Se Lysternes Farvefanfare i Eng.
Der lokkes og gantes og parres i Flæng
i Sommerens grønne og solhede Seng.

Forførelse driver med Dugg over Straa,
Forførelse slæber Insekterne paa,
og se om den Knægt lader Pigerne gaa.

Al Ungdom staar saligen fyldt med sig selv,
med Evner paa Spring mod et Skød og et Skælv,
et Spring over Dødens fortærende Elv.

Det lykkes i Natten, naar Vinden er sød,
det lykkes i Middagens søvntunge Glød,
og Fremtiden tynger de tusinde Skød.

Den sover derinde, den tynger saa sødt,
i moderlig Kvinde nyt Blod bliver rødt,
og Grenene svaje med Æblerne blødt.

Det Liv, som skal tage en dødelig Tørn,
det flygter mod Lykken i Unger og Børn –
kun Vraget skal bo under Gravenes Tjørn.

Dets hellige Ild fra Oprindelsens Gry
skal have sit Sted mellem Mulde og Sky,
skal reddes og brænde i Barnet paany.

Jeg hilser dig, Jord, under farvede Skyer,
jeg synger min Lykke som Digter og Dyr,
imens dine Skabninger Livet fornyer.

Jeg synger med Sjælen af Latter saa varm
til Vindenes Lullen og Havenes Larm,
og Pigerne lytter ved Vinduets Karm.

Det fjerne, 1907.